

๔๗

อย่าเสียเวลากับสิ่งไร้สาระ

พวกที่ปฏิบัติธรรมไม่ได้ผลมีเพียงประการเดียว คือ ไม่ได้ทำ หรือทำย่อหย่อน ไม่จริงจังกัน มันก็ไม่ค่อยเห็นผล อย่างว่าแต่เป็นฆราวาสเลย แม้แต่เป็นพระก็เหมือนกัน เฉพาะพระเถรวัตรพระธรรมกายนะจ๊ะ เฉพาะวัดนี้

รักจะเข้าถึง ชอบ รู้อันสงสั่ว เข้าถึงธรรมแล้วดี มีประโยชน์ แต่ว่าถ้าปฏิบัติย่อหย่อน ไม่เอาจริงเอาจัง เอาเวลาไปทำอย่างอื่น ไปเล่นเกมคอมพิวเตอร์บ้าง หรือว่าไปทำอะไรที่มันนอกเหนือจากนี้

ถ้าให้เวลาไปกับอย่างนี้ นั่งร้อยปีก็ไม่ได้ผล เพราะว่า เสียเวลากันไปเปล่าๆ กับสิ่งที่ไม่เกิดประโยชน์ เสียทั้งเวลา การปฏิบัติ เสียทั้งค่าใช้จ่ายในการเล่นอินเทอร์เน็ต หรืออะไรต่ออะไรต่างๆ เหล่านั้น

ซึ่งกว่าจะได้คอมพิวเตอร์มาสักเครื่องหนึ่ง ญาติโยม ก็ต้องทำมาหากินด้วยความยากลำบาก กว่าที่จะเกิดกุศล ศรัทธามาถวาย แล้วเอาปัจจัยมาซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อ

ทำงานพระศาสนา แต่ถ้าเอาไปทำอะไรที่มันไม่เกี่ยวกับงานพระศาสนา สิ่งนี้ไม่เกิดประโยชน์ แถมเกิดโทษกับบุคคลที่ใช้เครื่องมืออย่างผิดวัตถุประสงค์ บาปก็เกิดขึ้นกับตัว บุญก็ห่างไกล ธรรมะไม่ต้องพูดถึง จะส่งผลในภพชาติต่อไป ต้องทุกข์ยากลำบาก ต้องเป็นหนี้ ต้องมาใช้หนี้กัน ไปเกิดเป็นวัว เป็นควาย เป็นต้น

เพราะฉะนั้น การปฏิบัติธรรม ไม่ว่าจะเป็นคฤหัสถ์หรือบรรพชิตวัดพระธรรมกาย ก็ต้องเอาใจใส่ ใช้เวลาที่มี

จำกัดในโลกนี้ให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ โดยเฉพาะตอนที่กำลังแข็งแรง ยังสดชื่นอยู่ สังขารยังพอประทับประคองกันไหว โรคยังน้อย ความปวดเมื่อยยังน้อย เครื่องกังวลยังน้อย ควรจะรีบฉกฉวยโอกาสที่ดีนี้ มาทำความเพียร มาปฏิบัติธรรม เตียวเราก็ก็นินในนินกันเป็น เตียวก็เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว อย่าปล่อยให้โอกาสนี้เป็นวิฤตติ คือผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ เพราะความไม่เอาจริง จึงไม่ค่อยได้ผลแห่งการปฏิบัติทั้งกฤหัสถ์และบรรพชิต

ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยใหม่ เอาสิ่งที่ไม่ดีเหล่านี้ ซึ่งมันเป็นเล่ห์เหลี่ยมคูกของพญามารเขา มาบังคับให้เราคิด เราพูด เราทำอย่างนี้ ต้องเอาสิ่งนี้ออกจากใจ ให้ในใจมีแต่คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ท่านสอนให้ดำรงชีวิตอยู่ด้วยความไม่ประมาท แล้วก็หมั่นศึกษาฝึกฝนปฏิบัติตนของเรา สักวันหนึ่งเราจะต้องสมหวังกันอย่างแน่นอน ที่ไม่สมหวังไม่มี เพราะพระรัตนตรัยท่านก็อยู่ในตัวของเรา ในกายยาววา หนาคืบ กว้างศอก ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ก็อยู่ในตัวของเรา ใจนี้ก็ของเรา แต่เราปล่อยให้ฟุ้งไปคิดเรื่องอื่น ถ้าเราเอาใจกลับมาสู่ที่ตั้งดั้งเดิม มาหยุดมานิ่ง หยุดนิ่งกันอย่างนี้ได้ ก็ต้องเข้าถึงกันทุกคน

๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

